ema elas weel mõne aasta kui lapsehoidja Tallinnas ühe kaupmehe majas, kus laste õnnetu elukäik tal mitukord südant waewas ja pisaraid silmi kaswatas, enne kui surm teda, wana, wäsind ja waene, mulda wiis puhkama.

Willemist ütlesin jutu hakatusel, kuda ta Tallinnas koeamehe teenistust leidnud ja osawa kingsepa tööga kaunist raha kopikaid kokku oli pannud, senni kui kindcali herra pärandusest saadud raha intressi peal seisis ja iga aasta rahakogu suuremaks kaswatas. Kaks tütart ja ühe poea, mis abielus temale siginenud, laskis ta koolitada, andis siis poea ühe kaupmehe juure poepoisiks, kus ta weel isa elu aeal kaupmehe selliks sai ja üks igapidi kiiduwäärt noor mees oli, kes ei ülekohut ega lustiliku seltsi trahteride peal ei armastanud, waid mõistlikult elas ja oma pisukest teenistuse palka häästi kokuhoidis. Willemi noorem tütar sai ühe Saksa tüslarile abikaasaks. Ka seda rõõmupääwa oli isa silm weel näha saannd, aga mõned kuud peale seda läks ta puhkama. Paar aastat iljemine wiidi ka tema abikaasa muru alla, kadund mehe kõrwa, kellega ta elupäiwil ühelmeelel õnnelikult oli elanud ja nüüd ka oma kaduwat põrmu-keha ühes sängis tulewa kommiku wasta seeks moondas, kust teda algmiselt oli wõetud, ja kust waim, kui paelust peasnud liblikas, Isa juure tagasi läks, kes teda üürikeseks aeaks kaduwa keha elustuseks siin wangis oli hidannud. Lapsed olid kena mälestuse kiwi wanemate

haua peale laskmud panna, ja leidsid kui wara iseseskis hakasid jagama, et enam seitse sada rubla höbedat iga ühele osaks sai. Wanem tütar oli ühe rika mõisniku praua juures toaneitsi tallitust wõtnud. Mõni aasta iljemine leidis Willemi poeg, kui üks õiglane mees igalt poolt nii palju usaldust ja sõbraliku abi, et linna alewis oma rehnungi peale üht weiket posti wõis asutada. Õemees ja wanem õde andsid wanematest päritud raha tema kätte intressi peale, ja läks wanem õde, et wend weel alles poismees oli, temale perenaiseks majasse. Tük aega läks weike kaubaajamine igapidi wäga õnnelikult edasi, kõik, mis noor kaupmees etewõtis, sigines tema käes. Seal kosis ta ühe nõuka kodaniku tütre abikaasaks ja hakas naisega saadud kaasarahaga laiemalt kuplema. Tema ostis iga aasta wõera ja oma rahaga palju linu ülesse, mis suuremate kaupmeeste käe läbi laewadega üle mere saadeti. Se lina-kauplemine tõi rohkemast raha sisse, kui pisuke poekaup linna alewis, sellepärast meie kaupmees Willandi linna enesele teise lina-kauba poe alustas. Kui õiglane, wirk ja osaw mees leidis ta aast aastalt enam sõbru, nii häästi neid, kes kaupa tõiwad, kui neid, kes talwel kõigesuuremal kauplemise aeal raha temale laenasid, mis eest ta iga kuus poole rubla saea pealt intressi maksis. Ühel aastal, kus linad wäga rohkest ja hääst olid siginend, ostis meie kaupmees neid igalt poolt otsata palju koku, osalt rahwa käest, osalt teiste weikemate kaupmeestelt, mis enamist kõik Riiga läkitati, kus sel puhul kõige ülem linade hind

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1858, lk. 31